

Arrest

nr. 261 068 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, B. J.-P. in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.12.2020 werd ingediend door:

Naam: R.

Voornaam: Z.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Temara

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar echtgenoot, de genaamde B. J.-P. (RR X) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.’

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- schrijven van de referentiepersoon*
- brief van de Federale pensioendienst dd. 24.02.2021 aangaande het pensioen van referentiepersoon (716,67 euro/maand)*
- rekeninguittreksel met stortingen pensioen + buitenlands pensioen voor de periode januari 2020 - februari 2021: gemiddeld 1236,91 euro per maand*

Deze bestaansmiddelen zijn stabiel en regelmatig, echter niet voldoende gezien het overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 om 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dient te gaan.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Er is daartoe expliciet opgenomen op het aanvraagformulier, de bijlage 19 ter ‘voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden’. Betrokkene heeft echter niets ter staving van de vaste en variabele kosten voorgelegd. Enkel een verklaring op eer waar hij stelt woonachtig te zijn bij zijn moeder en hij geen kosten zoals huur, elektriciteit of andere onkosten dient te betalen. Echter, dit betreft een verklaring op eer. Betrokkene legt nergens bewijzen voor aangaande deze verklaring. Mocht deze verklaring waar zijn dient er trouwens opgemerkt te worden dat deze ‘steun’ op elk moment kan stopgezet worden. Bij gebrek aan een exhaustief overzicht van de vaste en variabele kosten is het onmogelijk terdege een behoefteanalyse te maken. Op basis van de beschikbare gegevens kan daarom geen bedrag worden vastgelegd waarover de referentiepersoon zou moeten

beschikken, ev. in afwijking van de bepalingen van art. 40ter, om alsnog het verblijf aan betrokkene te kunnen toestaan. 120% van het leefloon is echt wel het strikte minimum dat de referentiepersoon ter beschikking moet hebben alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Dat art. 42§ 1 1 tweede lid als volgt luidt:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Dat de bijlage 19ter die werd afgeleverd het volgende stelt:

Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op de volgende documenten over te leggen:

*- bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg**

**Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden*

Dat verzoekster onmogelijk kan begrijpen wat men hiermee precies bedoelt.

Dat aan de hand van de ingediende stukken inderdaad blijkt dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Evenwel meent verzoekster dat gedaagde het onderzoek zoals vermeld in art. 42 incorrect heeft uitgevoerd.

Verzoekster meent dat zij niet kan weten wanneer of hoe gedaagde “de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast” beoordeelt.

Dat verzoekster meent dat gedaagde in concreto dient aan te geven wanneer zij de bestaansmiddelen als onvoldoende beschouwt.

Verzoekster meent dat het kennelijk onredelijk is te verwachten dat zij dit bedrag correct opzoekt, vervolgens inschat welke bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen en nadien eventueel

kosten van het gezin aangeeft die in aanmerking zouden komen om afgetrokken worden van de grens die zelf heeft ingeschat.

Gedaagde is in die zin dan ook tekortgeschoten in haar zorgvuldigheidsplicht en schendt op die wijze art. 42 § 1 tweede lid opgelegde verplichting.

Dat verzoekster verwijst naar arrest 220295 van 25 april 2019 waarvan volgende alieneas worden geciteerd:

“Het staat in casu niet ter discussie dat verzoekster niet heeft aangetoond te beschikken over de in artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde toereikende bestaansmiddelen, met name bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Evenmin staat ter discussie dat verweerder, in dergelijke situatie, dient over te gaan tot een behoefteanalyse. Wat betreft deze behoefteanalyse uit verzoekster kritiek op de wijze waarop verweerder deze heeft gevoerd. Zij stelt dat uit geen enkel element blijkt dat verweerder “een gedetailleerde behoeften-analyse van de concrete gezinssituatie” heeft gemaakt, noch dat hij “een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoekster of de referentiepersoon op te vragen”. Zij verduidelijkt dat geen rekening werd gehouden met de precieze kosten van de referentiepersoon, die laag zijn. Verzoekster stelt dat verweerder de documenten dienaangaande eenvoudigweg kon opvragen. RvV X - Pagina 7 van 9 2.7. Kernpunt van de betwisting is de vraag of de vermelding op de verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) dat “voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden”, volstaat opdat verweerder heeft voldaan aan de hem, overeenkomstig artikel 42, §1, twee lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat dergelijks bezwaarlijk volstaat, terwijl verweerder in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen volhoudt dat hij hiermee is tegemoet gekomen aan de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht. 2.8. De Raad kan verzoekster volgen in haar betoog dat verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen bescheiden en inlichtingen op te vragen bij verzoekster voor het maken van een concrete behoefteanalyse. Verweerder wijst erop dat verzoekster, ondanks de uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter, geen bewijzen van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezinsleden heeft overgemaakt, waarbij hij stelt dat “de referentiepersoon wist of diende te weten dat zijn bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag”. In deze acht de Raad het evenwel niet redelijk dat verweerder verwacht dat verzoekster of de referentiepersoon zonder meer dienen te weten of de overgemaakte bestaansmiddelen lager zijn dan de vernielde grens van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In deze wijst de Raad erop dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor de berekening van het bedoelde referentiebedrag verwijst naar “artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”. Er kan bezwaarlijk van een vreemdeling, reeds van bij het indienen van een verblijfsaanvraag, worden verwacht dat deze vooreerst opzoeking in de wetgeving doet, teneinde te achterhalen wat precies het bedoelde, geïndexeerde, referentiebedrag is, vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht, vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de grens van 120% van dit bedrag te bereiken en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoefteanalyse en hiervoor reeds inlichtingen ovennaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Aldus dient te worden vastgesteld dat de vermeldingen op de bijlage 19ter niet volstaan, opdat verweerder is tegemoet gekomen aan de hem, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. Verweerder kan zich in de nota met opmerkingen dan ook niet verschuilen achter deze bijlage 19ter, om te stellen dat “verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat verwerende partij geen inlichtingen heeft ingewonnen” (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog wijst op de verplichting van de aanvrager van een verblijfskaart om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, wijst de Raad erop dat niet ter discussie staat dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de verplichting om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, bij verzoekster legt. In casu gaat het evenwel over de benodigde bescheiden en inlichtingen voor het opmaken van de behoefteanalyse. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de

verplichting om deze te doen overmaken wel degelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Verweerders betoog dat op hem geenszins de verplichting rust om het initiatief te nemen om bijkomende stukken te doen overleggen, mist - in de omstandigheden van huidige zaak - dan ook juridische grondslag. De Raad ziet in deze ook niet in waarom verzoekster in haar verzoekschrift zou dienen uiteen te zetten waarom zij heeft nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt wat de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezin zijn.

2.9. Verweerder is, niettegenstaande het gebrek aan inlichtingen over de concrete uitgaven van het gezin van verzoekster, alsnog overgegaan tot een behoefteanalyse. Zo kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: "Gelet op alle vaste en variabele kosten (hypothecaire lasten, nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) en gelet op het feit dat daarnaast de twee mindejarige kinderen F. (...) en F. (...) alsook betrokkene met het inkomen van de referentiepersoon onderhouden moeten worden, kan bij gebrek aan bewijs van het tegendeel bezwaarlijk worden aangenomen dat dit alles met 1288,30 euro voldaan zou kunnen worden. Betrokkene lopen hierdoor het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan."

Verzoekster stelt terecht dat deze analyse zeer vaag en absoluut niet nauwgezet is gebeurd. Verweerder verwijst naar "alle vaste en variabele kosten", die op geen enkele wijze worden becijferd, evenals naar de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen in het huishouden, om te concluderen dat de overgemaakte bestaansmiddelen niet volstaan en "dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan". Op grond van deze vermeldingen blijkt geenszins dat verweerder in concreto heeft onderzocht wat de "eigen behoeften" van verzoekster en de referentiepersoon zijn en welke bestaansmiddelen zij concreet nodig hebben om in deze behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verweerder - zonder enige concrete afweging - concludeert dat een bedrag ter waarde van 120% van het leefloon het "strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan". Dergelijke conclusie ontnemt elke betekenis aan de noodzaak tot een behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hiermee geeft verweerder immers op algemene wijze aan van oordeel te zijn dat een gezin met twee minderjarige kinderen, gelet op "alle vaste en variabele kosten" steeds het referentiebedrag van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet moeten kunnen voorleggen. Er wordt in deze geen ruimte gelaten voor een in concreto onderzoek van de eigen behoeften. In dit verband kan nog worden verwezen naar een arrest van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013), waarnaar verweerder in de nota met opmerkingen ook verwijst. In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.55.2 duidelijk dat "de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vernielde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden." Ook de Raad van State heeft in zijn arresten veelvuldig erop gewezen dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is (zie bijv. RvS 19 december 2013, nr. 225.915). Door evenwel te oordelen dat "een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan", heeft verweerder het referentiebedrag - in strijd met de toepasselijke wetsbepalingen en rechtspraak - wel degelijk gehanteerd als een minimumgrens. In de mate dat verweerder deze conclusie vaststelt "bij gebrek aan bewijs van het tegendeel", wijst de Raad erop dat hierboven reeds is vastgesteld dat verweerder is tekortgeschoten in zijn verplichting om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen door de vreemdeling. Verweerder kan zich dan ook niet verschuilen achter dit "gebrek aan bewijs van het tegendeel". De loutere overtuiging in de nota met opmerkingen dat de gevoerde behoefteanalyse wel degelijk kan standhouden, volstaat niet. Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat het "rustpensioen ver beneden de vereiste 120% van het leefloon ligt", leest de Raad dit niet in bestreden beslissing.

Het is de Raad ook niet geheel duidelijk waarom verweerder thans verwijst naar een "rustpensioen", gelet op de vaststelling dat in casu bewijzen van een invaliditeitsuitkering werden overgemaakt.

Alleszins werd nergens in de bestreden beslissing gesteld dat de overgemaakte bestaansmiddelen “ver beneden de vereiste 120% van het leefloon” liggen.

2.11. *Verweerder gaat in de nota met opmerkingen nog in op het door verzoekster geciteerde arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarbij hij stelt dat verzoekster zich niet in deze situatie bevindt, daar zij gezinsheringing vraagt met een statische Belg. De Raad wijst er in deze evenwel op dat - zoals verweerder overigens zelf erkent in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen - de noodzaak tot het verrichten van een behoefteanalyse zijn grondslag vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Het staat niet ter discussie dat verzoekster ressorteert onder het toepassingsgebied van laatstgenoemde wetsbepaling. Het gegeven dat verzoekster zich niet zou kunnen beroepen op het arrest Chakroun, doet dan ook niets af van voorgaande vaststellingen.*

2.12. *Waar verzoekster thans aanvoert dat de referentiepersoon geen hoge maandelijkse kosten heeft, dat hij geen hypothecaire lasten draagt en bewijsstukken overmaakt van de maandelijkse kosten ten belope van ongeveer 300 euro, wijst de Raad erop dat het niet aan hem toekomt zich voor de beoordeling hiervan in de plaats te stellen van het bestuur. Verweerder dient zich hierover uit te spreken, in het kader van een gedegen behoefteanalyse.*

2.13. *Gelet op bovenstaande heeft verzoekster aangetoond dat verweerder op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het verrichten van de behoefteanalyse. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel RvV X - Pagina 9 van 9 is aangetoond. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).*

Verzoekster meent dan ook terecht te kunnen stellen dat het zorgvuldigheidbeginsel geschonden werd.

Verzoekster meent verder dat de motivering van de bestreden beslissing faalt daar de motivering niet afdoende is. Dit is inherent aan het feit dat de voorbereiding van de bestreden beslissing incorrect gebeurde.

Gedaagde gin verkeerdelijk uit van een voldoende geïnformeerde rechtzoekende terwijl dit niet het geval is.

Dat in ieder geval de materiële motivering faalt daar zij niet afdoende is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“(...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de [wet van 26 mei 2002](#) betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd is. De bestreden beslissing vermeldt de determinerende motieven op grond waarvan ze is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet. Er wordt duidelijk aangegeven dat de bestaansmiddelen, alhoewel ze stabiel en regelmatig zijn, niet toereikend zijn. Verder wordt een behoeftenanalyse gemaakt.

De verzoekende partij betwist geenszins dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij bekritiseert de behoeftenanalyse die door de verwerende partij werd gemaakt. Zij betoogt dat de verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan en dat de motieven op dit punt aldus niet afdoende zijn.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. (...)”

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. (...)”

Waar de verzoekende partij - met verwijzing naar het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet - betoogt dat de gemachtigde haar had moeten uitnodigen om bijkomende inlichtingen te verschaffen om de concrete behoeften van het gezin te bepalen, kan zij niet worden gevolgd. De bijlage 19ter, die aan de verzoekende partij werd afgeleverd bij het indienen van de aanvraag vermeldt klaar en duidelijk welke bewijzen de verzoekende partij dient aan te brengen.

Zo vermeldt de bijlage 19ter:

Dat de bijlage 19ter die werd afgeleverd het volgende stelt:

*“Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op de volgende documenten over te leggen:
- bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg**

**Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden”*

In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk vermeldt welke bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen, alsook dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig dienen te zijn. Dit artikel preciseert *“aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.”*

De verzoekende partij kon aldus zelf nagaan of de bestaansmiddelen *in casu* toereikend zijn. Los daarvan vermeldt de bijlage 19ter dat er bewijzen dienen bijgebracht te worden van de vaste en de variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden voor zover de bestaansmiddelen niet toereikend zouden zijn. Zelfs al wist de verzoekende partij niet of de bestaansmiddelen toereikend zouden worden bevonden, dan had zij hier op kunnen anticiperen door het bewijs aan te brengen van de vaste en de variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezinsleden.

Van de verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij twee keer om dezelfde stukken zou verzoeken. Ook op de verzoekende partij rust een zorgvuldigheidsplicht. Zij kan haar nalatigheid niet afwentelen op de verwerende partij. Indien zij meent over de nodige bewijsstukken te beschikken staat het haar echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 220 295 van de Raad van 25 april 2019 merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk en toont ze evenmin aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU